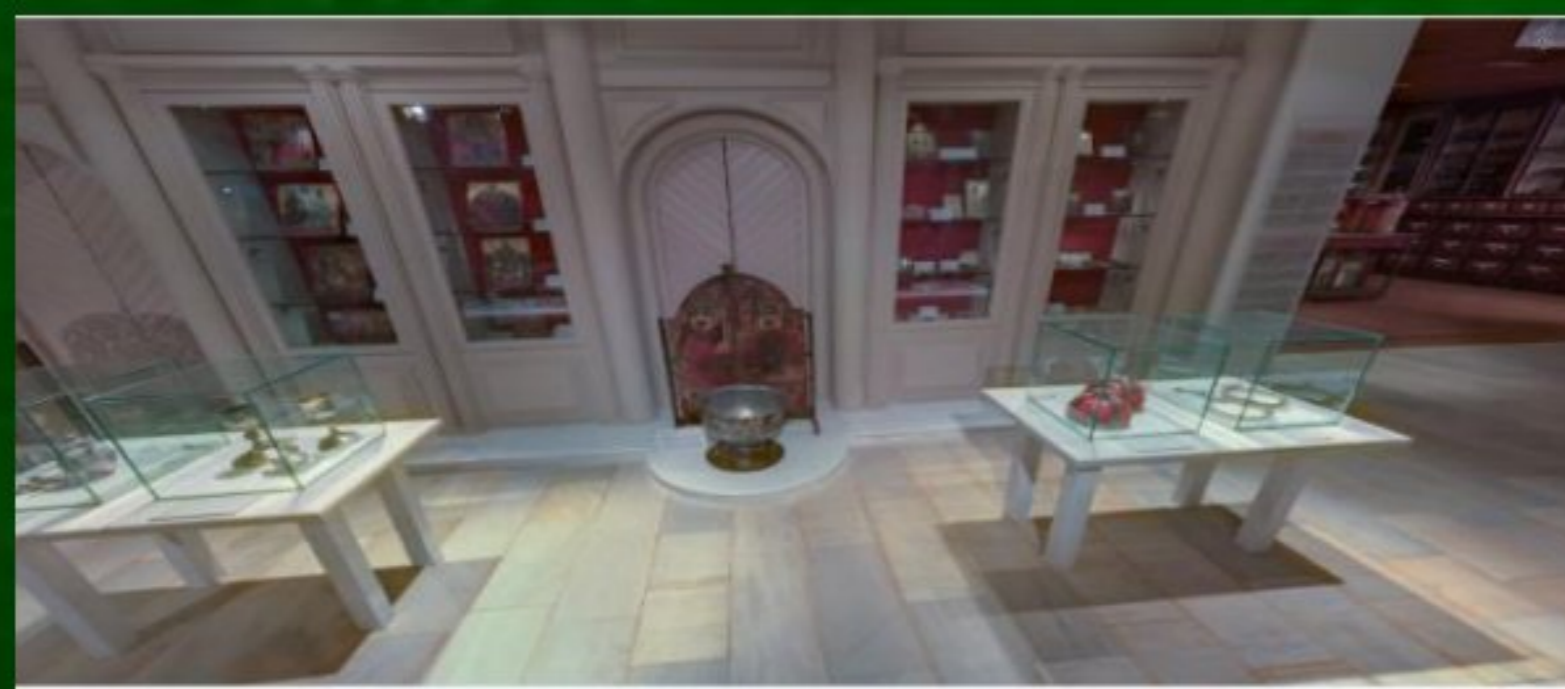
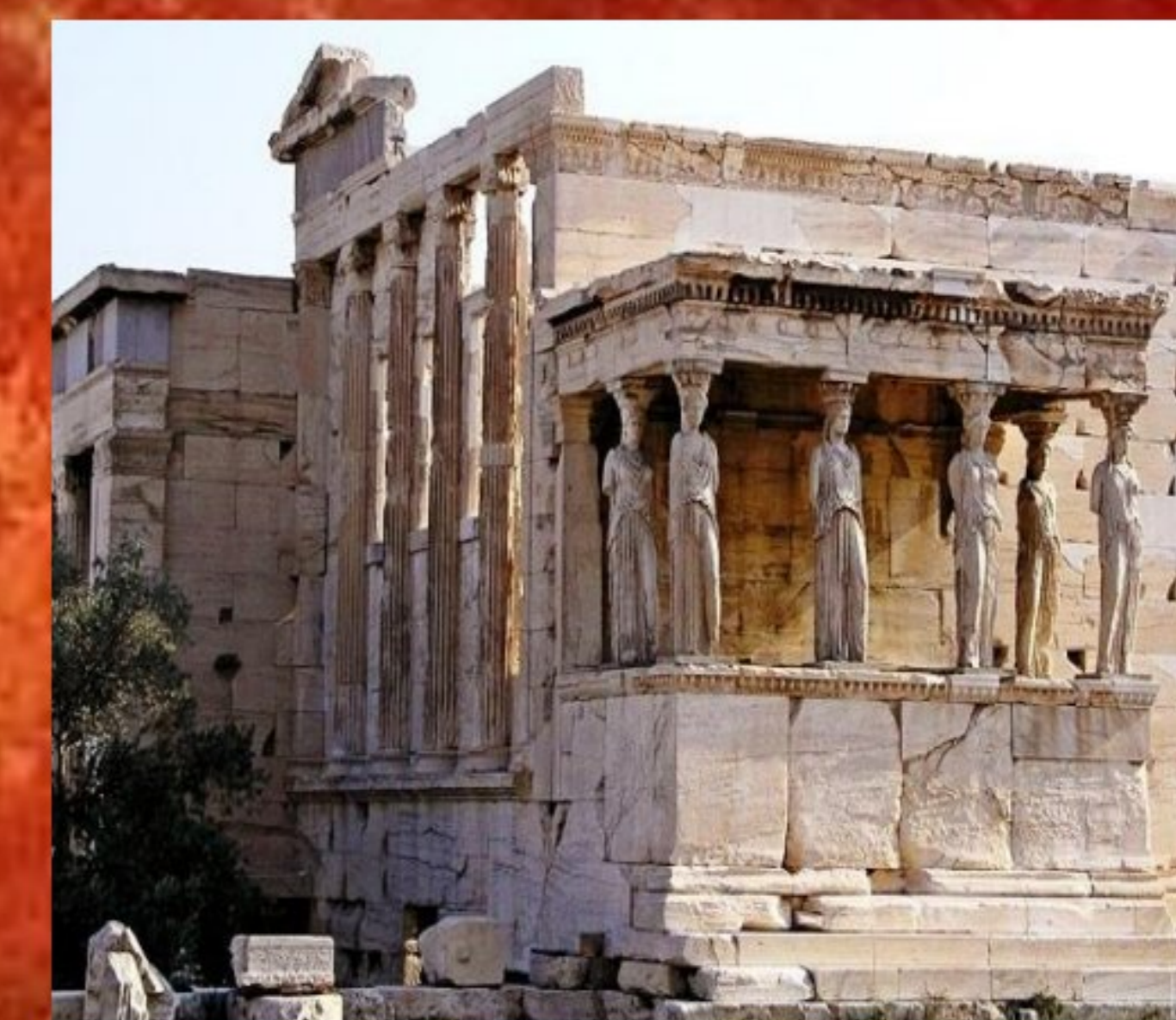
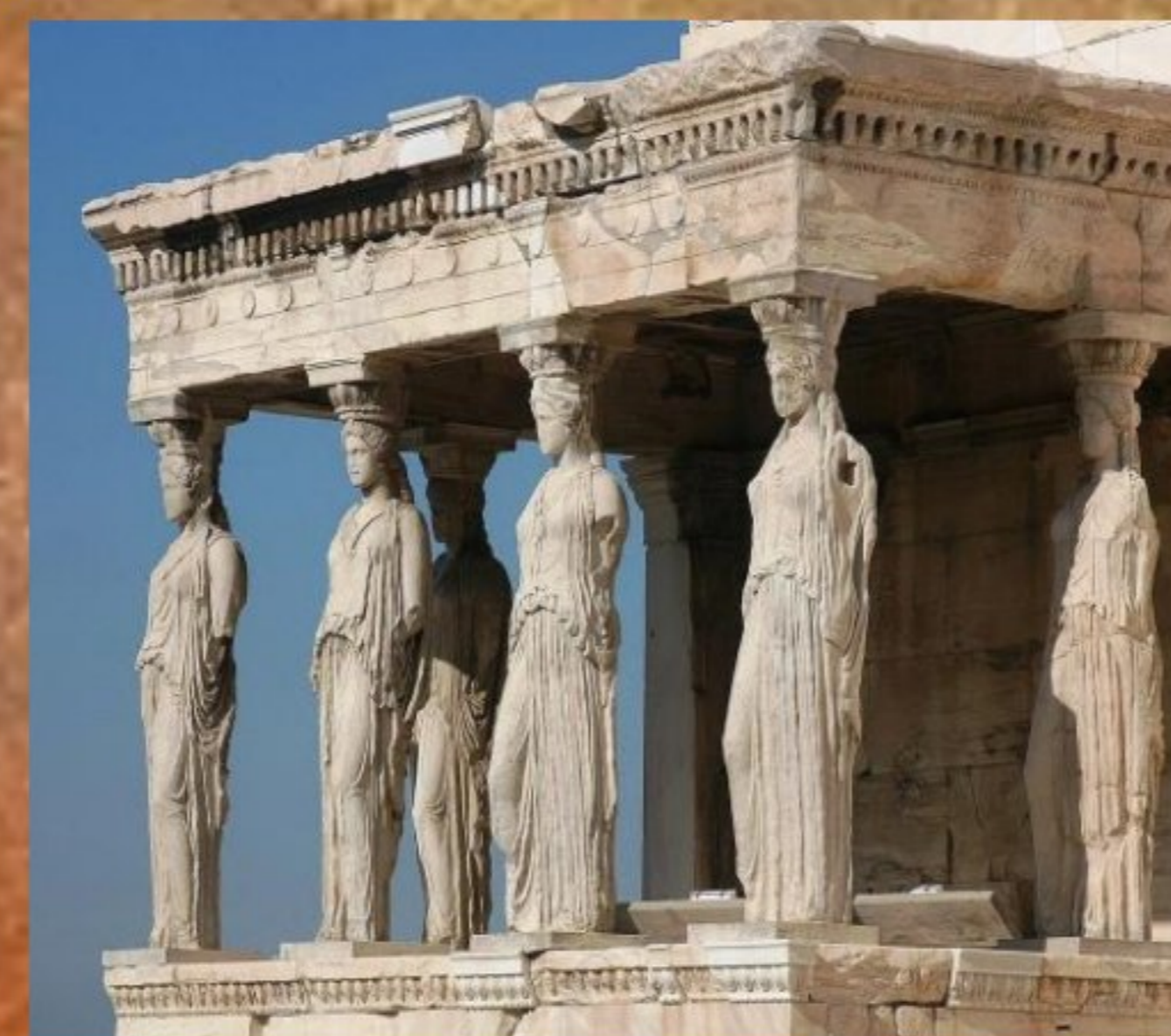

Έργα Μοντέρνας Τέχνης

Έργα Αρχαίας Τέχνης

Ποιήματα

ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΠΟΙΗΣΗΣ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΕΧΝΗ

ΑΘΩΣ ΔΗΜΟΥΛΑΣ, «Στο Μουσείο»

Το ακέφαλο άγαλμα, στημένο
στη μέση της αίθουσας κοιτάζω.
Απ' τα πόδια ως το λαιμό, σπουδάζω
τις λεπτομέρειες: το λυγισμένο

κάπως γόνατο, το τεντωμένο
χέρι, τους μύς του στήθους. Αλλάζω
θέση κι απόσταση. Θαυμάζω
στο σύνολο το σώμα. Και προσμένω

από τη μια στιγμή ως την άλλη
(της φαντασίας η δύναμη μεγάλη
όταν σε τούτο η τέχνη βοηθεί),

ασύγκριτα προσθέτοντας κάλλη,
στη θέση, απ' όπου λείπει, να φανεί
υπέροχο, απολλώνειο, το κεφάλι:

Σονέττα, 1953

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ "Καρυάτιδες"

Μπροστά στις Καρυάτιδες, τις μαρμαρένιες κόρες,
σταθήκαμε θαυμάζοντας κι οι δυό μας ώρες κι ώρες.
Άκίνητα τὰ μάτια σου έδειχναν κάποια λύπη για κείνη
πού μᾶς έκλεψαν κι από τις άλλες λείπει,
στή ξενιτιά, στήν σκοτεινιά, στα πέρατα του κόσμου.

Μὰ εγώ τις έβρισκα σωστές, όλες σωστές εμπρός μου
κι έλεγα πώς θα γύρισε κι εκείνη από τὰ ξένα
γιατί μετρούσα, αγάπη μου, μαζί μ' αυτές και σένα.

Μίροσλαβ Τόντοροβιτς "Το βάθρο του ποιήματος"

Στην πλατεία Αριστοτέλους

Στο βάθρο κάθεται ο Αριστοτέλης

Στο αριστερό χέρι κύλινδρο βαστά

Και εγώ είμαι δίπλα του

Για αναμνηστική φωτογραφία

Με τον τόμο των στίχων να ετοιμάζεται

Πίσω μας καφετέριες, βαβυλώνιος θόρυβος

Σμήνη περιστερών στο πεζοδρόμιο

Οι τουρίστες περνούν, σταματούν, φωτογραφίζουν

Η θάλασσα λαμπυρίζει

Το φως του ουρανού παφλάζει

Ο Αριστοτέλης σε γλυπτό ανεγέρθηκε

Στο βάθρο κάθεται περί χρόνου

Παλίμψηστη η εγγραφή

Και περί αυτού ο τόμος μου

Ακούω τη φιλοσοφία της πέτρας

Στο όραμα των στίχων

Διαιώνια η γαλήνη των αιώνων

Σαν παλίμψηστο όλα γαλάζια τα χρωματίζει

Όλοι σε λένε κατευθείαν άγαλμα,
εγώ σε προσφωνώ γυναίκα κατευθείαν.

Στολίζεις κάποιο πάρκο!
Από μακριά εξαστατάς.

Θαρρεί κανείς πως έχεις ελαφρά ανακαθίσει
να θυμηθείς ένα ωραίο όνειρο που είδες,
πως παίρνεις φόρα να το ζήσεις.

Από κοντά ξεκαθαρίζει τ' όνειρο:
δεμένα είναι πισθάγκωνα τα χέρια σου
μ' ένα σχοινί μαρμάρινο
κι η στάση σου είναι η θέλησή σου
κάτι να σε βοηθήσει να ξεφύγεις
την αγωνία του αιχμάλωτου.
Έτσι σε παραγγείλανε στο γλύπτη:
αιχμάλωτη.
Δεν μπορείς
ούτε μια βροχή να ζυγίσεις στο χέρι σου,
ούτε μια ελαφριά μαργαρίτα.
Δεμένα είναι τα χέρια σου.

Και δεν είν' το μάρμαρο μόνο ο Άργος.
Αν κάτι πήγαινε ν' αλλάξει
στην πορεία των μαρμάρων,
αν άρχιζαν τ' αγάλματα αγώνες
για ελευθερίες και ισότητες,
όπως οι δούλοι,
οι νεκροί
και το αίσθημά μας,
εσύ θα πορευόσουν
μες στην κοσμογονία των μαρμάρων
με δεμένα πάλι τα χέρια, αιχμάλωτη.

Όλοι σε λένε κατευθείαν άγαλμα,
εγώ σε λέω γυναίκα αμέσως.
Όχι γιατί γυναίκα σε παράδωσε
στο μάρμαρο ο γλύπτης
κι υπόσχονται οι γοφοί σου
ευγονία αγαλμάτων,
καλή σοδειά ακινησίας.
Για τα δεμένα χέρια σου, που έχεις
όσους πολλούς αιώνες σε γνωρίζω,
σε λέω γυναίκα.
Σε λέω γυναίκα
γιατί είσ' αιχμάλωτη.

Γιώργος Σεφέρης "Ο βασιλιάς της Ασίνης"
Ασίνην τε...¹ ΙΛΙΑΔΑ

Κοιτάξαμε όλο το πρωί γύρω γύρω το κάστρο
αρχίζοντας από το μέρος του ίσκιου εκεί που η θάλασσα
πράσινη και χωρίς αναλαμπή, το στήθος σκοτωμένου παγониού
μας δέχτηκε όπως ο καιρός χωρίς κανένα χάσμα.
Οι φλέβες του βρόχου κατέβαιναν από ψηλά
στριμμένα κλήματα γυμνά πολύκλινα ζωντανεύοντας
στ' άγγιγμα του νερού, καθώς το μάτι ακολουθώντας τις
πάλευε να ξεφύγει το κουραστικό λίκνισμα
χάνοντας δύναμη ολοένα.

Από το μέρος του ήλιου ένας μακρύς γιαλός ολάνοιχτος
και το φως τρίβοντας διαμαντικά στα μεγάλα τείχη.
Κανένα πλάσμα ζωντανό τ' αγριοπερίστερα φευγάτα
κι ο βασιλιάς της Ασίνης που τον γυρεύουμε δυο χρόνια τώρα
άγνωστος λησμονημένος απ' όλους κι από τον Όμηρο
μόνο μια λέξη στην Ιλιάδα κι εκείνη αβέβαιη
ριγμένη εδώ σαν την εντάφια χρυσή προσωπίδα.
Την άγγιξε, θυμάσαι τον ήχο της; κούφιο μέσα στο φως
σαν το στεγνό πιθάρι στο σκαμμένο χώμα
κι ο ίδιος ήχος μες στη θάλασσα με τα κουπιά μας.
Ο βασιλιάς της Ασίνης ένα κενό κάτω απ' την προσωπίδα
παντού μαζί μας παντού μαζί μας, κάτω από ένα όνομα:
«Ασίνην τε... Ασίνην τε...»
και τα παιδιά του αγάλματα
κι οι πόθοι του φτερουγίσματα πουλιών κι ο αγέρας
στα διαστήματα των στοχασμών του και τα καράβια του
αραγμένα σ' άφαντο λιμάνι
κάτω απ' την προσωπίδα ένα κενό.

Ασπιδοφόρος ο ήλιος ανέβαινε πολεμώντας
κι από το βάθος της σπηλιάς μια νυχτερίδα τρομαγμένη
χτύπησε πάνω στο φως σαν τη σαίτα πάνω στο σκουτάρι:
«Ασίνην τε Ασίνην τε...». Να 'ταν αυτή ο βασιλιάς της Ασίνης
που τον γυρεύουμε τόσο προσεχτικά σε τούτη την ακρόπολη
γνίζοντας κάποτε με τα δάχτυλά μας την αφή του πάνω στις πέτρες.

Ασίνη, καλοκαίρι 1938 - Αθήνα, Γενάρης 1940